

PARLAR, ENRAONAR I XERRAR

En català usem tres verbs que, tot i ser sinònims, no tenen exactament el mateix significat. Mentre que *parlar* és «expressar allò que hom pensa mitjançant el llenguatge», *enraonar* té el significat més precís de «discutir o passar l'estona parlant amb algú, amb arguments o raons» i *xerrar* el de «parlar excessivament, sense motiu o indiscretament».

Així, el verb *parlar* és el que té un significat més general, però en algunes situacions més específiques hauríem d'usar *xerrar* i *enraonar* en lloc de *parlar*: *Sempre s'atura a enraonar amb la gent del veïnat; es passa tot el dia xerrant; segur que ja ho has xerrat a tothom.*

Aquests verbs també donen lloc a un seguit de locucions i frases fetes que en reforcen aquests diferents usos. Així, mentre que *parlar* té un ús molt general (*parlar com un un carreter, parlar entre dents, parlar clar, parlar amb llengua de plata, parlar de cents i milers, parlar amb mitges paraules....*), *xerrar* té un significat més limitat, d'acord amb el que hem dit més amunt (*xerrar pels colzes, xerrar com un lloro, xerrar com una mallerenga...*) Pel que fa a *enraonar* podem trobar derivats com *enraonat* ("acordat o discutit d'acord amb la raó": *Aquell preu és enraonat*), o *enraonies* ("rumor sense fonament, enraonaments entre la gent referits a un fet que pot ser reprovable": *L'actitud d'en Joan va provocar moltes enraonies*).

Així doncs, a l'ADAC hem de potenciar que els socis parlin i enraonin força, però que no xerrin gaire.